

Bitva v Postřelmově 2000

Datum	11. - 13. srpna 2000	
Pořádal	Moravští rytíři	Postřelmov
Zúčastnili se	Koža	Bojující
	Donny	Bojující
	Kalif	Bojující
	Milena	Přihlížející
	Giovanni	Přihlížející
	Peetrs	Přihlížející
Zapsal	Kalif s úpravami ostatních zúčastněných	

Pátek 11. srpna 2000

Byla to dobrá bitva, přestože jsme na ni jeli akorát Já s Milenou a Donny s Kožichem. Já s Milenou jsme jeli jako první, vyrazili jsme z Brna někdy okolo třetí, a po asi tříhodinové jízdě, vzali jsme to přes Svitavy, jsme dojeli do Postřelmova. Koža s Donnym dojeli asi za hodinku po nás. Rozdělali jsme stany a šli jsme se bavit. No tedy akorát dva stany, v jednom jsem spal Já s Milenou a v druhém, Paťově psí boudě, spal Koža sám. Donny spal v Pickupu. Milena samozřejmě odpadla jako první, asi po dvou hodinách ji následoval Donny a Já vytuhl někdy kolem třetí ráno.

Sobota 12. srpna 2000

Ráno, asi kolem sedmé, mě probudilo troubení klaksonu Donnyho auta. Hned jsem začal nadávat na Donnyho, protože jeho auto bylo těsně před vchodem do našeho stanu. Když jsem se vysoukal ze spacáku a vykoukl jsem vchodem ven, abych Donnymu vysvětlil co je za debila, málem se mi zastavil dech. Donny měl v autě nějakou babu, co se po něm plazila! Až na druhý pohled jsem zjistil, že je to Koža a rukou se opírá o klakson. Zrovna šel spát a přišel si za Donnym pro pusu na dobrou noc. V tu chvíli, šel kolem Bububu Romčák ptaje se, zda si s ním Donny půjde vyčistit zuby. Na Donnyho nechápavý pohled mu vysvětlil, že on si čistí zuby jedině Napoleonem. Tomu Donny nemohl odolat. Milena se taky probudila a tak jsme začali pomalu ožívat, zatímco Koža těžce umíral. Odpadl asi kolem osmé a spal tak asi do dvou odpoledne. Samozřejmě že neodpadl sám, ale se svým věrným kamarádem, s kterým popíjel celou noc, Stoupinem. Oba dva navlečení v káčku a v prošívanici, vytuhli ve vojenském stanu, kde jsme naměřili, nekecám, 60°C! Oba dva měli být de iuro mrtví. Po té co nám takhle zkazili radost, jsme se začali připravovat na průvod, který měl být za Mijana. Bohužel zůstalo akorát u těch příprav, protože Paní Hraběnka, šoupla svého buldočka Donnymu na hlídání, aby sama mohla jít na průvod. A tak jsme z protestu, aby v tom Donny nebyl sám, zůstali v táboře s Donnym. Asi kolem oběda jsem se s Milenou zajel vykoupat do Zábřehu na koupaliště a vrátili

jsme se až těsně před bitvou. Málem jsme platili! Koža se Stoupou byli už vzhůru a hotovili se jít do bitvy. Ještě mi Koža stihnul povědět humornou historku, jak se mu zdálo, že nemá tělo a šlo se. Koža totiž jak spal v tom vojenském stanu, sem tam vystrčil nějaký ten úd, nebo i hlavu z pod stanu ven. Taky jsme ho chodili dopoledne s Mílou zalévat studenou vodou, aby tam neuschnul. Většinou jsme mu polévali ruce. No asi ve chvíli, kdy měl z pod stanu ven vystrčenou pouze hlavu, se probudil a lekl se, že nemá tělo. To samozřejmě nechal ve stanu, no a než mu to došlo, zkoušel pohnout vždy pravou nohou, levou nohou... Samozřejmě je cítil, ale ty chvíle strachu co zažil...

Já jsem byl s Donnym u dělostřelectva vojska, co dobývalo jakousi tvrz. Koža se Stoupou, tuším že, byli na straně obránců. S Donnym jsme dostali na starosti dělo. Byl tam s námi i Mája se svou hákovnicí. Na naší straně též jedny varhany a asi deset lučištnic. Byla to klasická dobývačka, s proměnnou iniciativou u bojujících stran. Nakonec jsme padli všichni. Nejdříve se pobili ti, co byli ve tvrzi a těsně u ní a my, co jsme stáli vzadu, jsme jejich osudu velice rychle následovali. Po té co padli ti vepředu, vtrhl Brůča, jeden z přeživších, mezi naše lučištnice a jal se jednu z nich znásilňovat. Další přeživší jej napodobovat. Mája to ale Brůčovi velice rychle rozmluvil. Chytil jej zezadu, odhodil daleko za sebe. Přitom, co nám dobili lučištnice, je varhaníci pozabíjeli. Pak se ale bohužel vrhli na nás, a my, Mája, Donny a Já, jsme padli posledním výstřelem těchto varhan. A tak na bojišti, kde byli samí mrtví, zůstali z celého vojska akorát tři varhaníci. Po té co jsme vstali a poděkovali se divákům, přišla řada na vystoupení jakési skupiny, dělající třicetiletou válku.

My jsme se samozřejmě vysvléct a popíjet. Akorát Donny moc nepopíjel, protože se hotovil k odjezdu domů. A tak ani pořádně nevím co se dál dělo, protože jsem byl jenom s Milenou. Uhlídat Kožíška, obzvláště na bitvě, je zhola nemožné. Donny odjel, po vydatné koupeli v místním rybníku, k půl sedmé večer.

Neděle 13. srpna 2000

V neděli ráno jsme si pak balili stany a připravovali se k odjezdu. Kožovi to vše opět netradičně dlouho trvalo a tak jsme s Mílou ještě sjeli do Zábřehu pro benzín. Když jsme se vrátili, Koža, sice měl sbaleno, ale vykecával se se Stoupinem a s Pepou. Za hodinku nebyl problém, abychom nasedli a vyrazili. Cestou jsme ještě v Zábřehu vyhodili Stoupu na vlak a uháněli jsme nejkratší cestou na Brno. Netrvalo to dlouho, někde jsme zabloudili, ještě k tomu defekt, tak jsme byli nuceni vzít to přes Olomouc, kde jsme závadu odstranili. A tak přestože jsme vyrazili z Postřelkova v poledne, do Brna jsme se dostali až o sedmé večer.